

Forskningsintegritet i praksis – veileder for forskningsutførende organisasjoner: PRINTEGER-Bonn-erklæringen

Februar 2018 / norsk oversettelse august 2018

Ellen-Marie Forsberg · Frank O. Anthun · Sharon Bailey · Giles Birchley · Henriette Bout · Carlo Casonato · Gloria González Fuster · Bert Heinrichs · Serge Horbach · Ingrid Skjæggestad Jacobsen · Jacques Janssen · Matthias Kaiser · Inge Lerouge · Barend van der Meulen · Sarah de Rijcke · Thomas Saretzki · Margit Sutrop · Marta Tazewell · Krista Varantola · Knut Jørgen Vie · Hub Zwart · Mira Zöller (*)

Sammendrag: Dette dokumentet presenterer PRINTEGER-Bonn-erklæringen: Forskningsintegritet i praksis – veileder for forskningsutførende organisasjoner. Anbefalingene i erklæringen er utviklet av et konsensuspanel, i samarbeid med et sekretariat, i en prosess som ble konkludert i Bonn 7. februar 2018. Hensikten med erklæringen er å supplere eksisterende rammeverk ved å fokusere spesifikt på det institusjonelle ansvaret for styrking av integritet. Det tas hensyn til de utfordringene og den organisatoriske konteksten de fleste forskere forholder seg til i det daglige ved at det gis konkrete råd om organisatoriske tiltak som kan styrke redelighet. Erklæringen gir veiledning om følgende temaer:

- § 1. Å gi god informasjon om redelighet i forskning
- § 2. Å gi utdanning, trening og veiledning
- § 3. Å styrke kulturen for forskningsintegritet
- § 4. Å legge til rette for en åpen dialog
- § 5. Fornuftig bruk av incentiver
- § 6. Implementering av rutiner for kvalitetssikring
- § 7. Forbedring av arbeidsmiljø og medarbeidertilfredshet
- § 8. Økt åpenhet rundt tilfeller av vitenskapelig uredelighet
- § 9. Å åpne opp forskningen
- § 10. Implementering av trygge og effektive varslingskanaler
- § 11. Beskyttelse av personer som beskyldes for uredelighet
- § 12. Etablering av et redelighetsutvalg og utnevning av et redelighetsombud
- § 13. Tydeliggjøring av gjeldende standarder for forskningsintegritet

(*) Tilhørighet og kontaktinformasjon til samtlige forfattere er oppgitt til slutt i artikkelen

Nøkkelord: forskningsintegritet · vitenskapelig uredelighet · organisatorisk ansvar · veileder · konsensuskonferanse

Om dokumentet

Redelighet i forskning er uløselig knyttet til forskningskvalitet og fremragende forskning, og forskning som underlag for politikkutvikling. For å sette dette på dagsorden har det europeiske PRINTEGER-prosjektet (Promoting Integrity as an Integral Dimension of Excellence in Research) gjennomført omfattende studier av forskningsintegritet og vitenskapelig uredelighet.¹ Studiene avdekker at det er et behov for økt fokus på, og veiledning om, hvordan organisasjoner kan ta tak i slike temaer. For å utarbeide råd som er forankret utover PRINTEGERs prosjektkonsortium, ble det etablert et konsensuspanel med et bredere utvalg medlemmer som tilsammen representerer en omfattende praktisk og teoretisk forståelse av hvordan redelighet kan styrkes i forskningsorganisasjoner. Panelet består av medlemmer fra ulike europeiske land og organisasjoner, og karakteriseres ved et mangfold med hensyn til kjønn, geografi, funksjoner, ansiennitet og fagdisipliner.² Medlemmene diskuterte anbefalinger per e-post i to runder (Delphi-prosess) samt på et avsluttende heldagsmøte 7. februar 2018 under PRINTEGER-konferansen om forskningsintegritet, som ble arrangert i Bonn i Tyskland. Dette dokumentet presenterer resultatet av konsensusprosessen.

Artikkelforfatterne er signatarer på erklæringen. Selv om de støtter seg på sin faglige bakgrunn, har panelmedlemmene signert dokumentet som privatpersoner. Erklæringen representerer en enighet mellom alle medlemmene. Merk at det er den engelske versjonen av erklæringen som representerer den ordrette enigheten i panelet.³

Bakgrunn

Forskning – og dermed også vitenskapelig uredelighet – skjer i all hovedsak i en profesjonell og organisatorisk kontekst, og organisasjonene holdes som regel medansvarlig for atferden til sine ansatte. Det er derfor klare forventninger, og i enkelte land juridisk mandat, til at organisasjoner skal arbeide systematisk for å fremme ansvarlig forskningspraksis, styrke redelighet i forskningen og redusere risikoen for vitenskapelig uredelighet. Dette dokumentet understreker at ansvaret for etisk forskning ligger hos alle som er aktive i forskningsmiljøer, men spesielt hos ledere for forskningsutførende organisasjoner. Forskernes egen moral kan ikke alene sikre redelighet i forskning. Gode betingelser for å være redelig må også skapes på organisasjonsnivå og i forskningssystemet som sådan.

Det foreligger flere nasjonale, fagspesifikke og institusjonelle retningslinjer som gir generell veiledning omkring redelighet i forskning. ALLEA (All European Academies) har publisert European Code of Conduct for Research Integrity.⁴

¹ www.printeger.eu

² Se kortfattede biografier i vedlegg 1.

³ <https://link.springer.com/article/10.1007/s11948-018-0034-4> eller <https://printeger.eu/the-bonn-printeger-statement/>

⁴ http://ec.europa.eu/research/participants/data/ref/h2020/other/hi/h2020-ethics_code-of-conduct_en.pdf

Dette er et viktig dokument som beskriver prinsipper for forskningsintegritet og god vitenskapelig praksis, og som gir råd om hvordan brudd på forskningsintegritet bør håndteres. Det anbefaler blant annet at forskningsinstitusjoner bør:

- fremme bevisstgjøring og sikre en overordnet kultur for redelighet i forskningen
- vise lederskap i å ha på plass klare bestemmelser og rutiner for god vitenskapelig praksis og åpen og grundig håndtering av overtredelser
- sikre at forskere får grundig opplæring i forskningsdesign, metode og analyse
- utvikle hensiktsmessige og dekkende opplæringsprogrammer innen etikk og forskningsintegritet, og sikre at alle som er berørt gjøres oppmerksom på relevante retningslinjer og bestemmelser

For å komplementere eksisterende rammeverk fokuserer den gjeldende konsensus-erklæringen på det institusjonelle ansvaret for styrking av redelighet. Det tas hensyn til utfordringene og den organisatoriske konteksten de fleste forskere forholder seg til i det daglige. Erklæringen søker å gjøre utfordringer knyttet til redelighet i forskning gjenkjennbare for de som utfører forskning og gir konkrete råd om organisatoriske tiltak som styrker redelighet. Konsensuspanelet anerkjenner at det er mange forhold knyttet til redelighet som har relevans for forskere (blant annet relatert til korrupsjon eller seksuell trakassering), men fokuserer i denne sammenhengen kun på forskningsintegritet.

Veilederen er rettet mot forskningsledere og andre ledere ved universiteter, høyskoler og offentlige og private forskningsinstitutter. Ulike lederne vil ha ulikt type ansvar for å treffe tiltak, avhengig av hvilken posisjon de har i hierarkiet og funksjonene som hører til de forskjellige rolledefinisjonene. I veilederen skiller vi mellom anbefalinger til toppledere som rektorer og dekaner, mellomledere, for eksempel instituttledere, og prosjektledere. Enkelte av rådene er også rettet mot andre aktører i forskningssystemet, for eksempel staten eller ansattes interesseorganisasjoner. Anbefalingene kan også være relevante for ledere i andre organisasjoner som driver med forskning, for eksempel offentlige forskningslaboratorier og industriell forskning og utvikling, ettersom all forskning bør være kjennetegnet av redelighet.

Det er ulikheter mellom land og mellom organisasjoner, og organisasjoner opererer under ulike juridiske, økonomiske og styringsrelaterte forhold. Konsensuspanelet anerkjenner disse forskjellene, og deres betydning for måten organisasjoner kan jobbe med forskningsintegritet på, men mener at anbefalingene som presenteres i dette dokumentet vil ha bred anvendelse.

Konsensuspanelet fremhever følgende hovedtemaer:

- § 1. Å gi god informasjon om redelighet i forskning
- § 2. Å gi utdanning, trening og veiledning
- § 3. Å styrke kulturen for forskningsintegritet
- § 4. Å legge til rette for en åpen dialog
- § 5. Fornuftig bruk av incentiver
- § 6. Implementering av rutiner for kvalitetssikring
- § 7. Forbedring av arbeidsmiljø og medarbeidertilfredshet
- § 8. Økt åpenhet rundt tilfeller av vitenskapelig uredelighet

- § 9. Å åpne opp forskningen
- § 10. Implementering av trygge og effektive varslingskanaler
- § 11. Beskyttelse av personer som beskyldes for uredelighet
- § 12. Etablering av et redelighetsutvalg og utnevnelse av et redelighetsombud
- § 13. Tydeliggjøring av gjeldende standarder for forskningsintegritet

Veiledning for organisasjoner i arbeidet med forskningsintegritet

§ 1. Å gi god informasjon om redelighet i forskning

Ledere på samtlige nivå hos organisasjoner som driver med forskning, bør forsikre seg om at informasjon om ansvarlig vitenskapelig praksis er lett tilgjengelig og godt kjent blant alle ansatte, for eksempel ved at det publiseres på nettsidene eller intranettet til den enkelte organisasjon. Slik informasjon bør omfatte retningslinjer for redelighet i forskningen, rutiner ved observert uredelighet, og relevante kontaktpersoner som kan gi utfyllende informasjon. Utvalgte personer bør gis ansvar for å skape bevisstgjøring rundt utfordringer knyttet til integritet, retningslinjer og rutiner, og for å sikre at informasjonen er oppdatert og tilgjengelig for alle. Det er institusjonene som har hovedansvaret for at informasjon er tilgjengelig og for at det eksisterer en egen organisatorisk støttestruktur som står i forhold til hvor stor og kompleks organisasjonen er.

Selv om det er viktig at organisasjoner fokuserer på redelighet som et positivt ideal, er det også viktig at sanksjoner for uredelighet kommuniseres og implementeres.

§ 2. Å gi utdanning, trening og veiledning

Institusjoner er ansvarlige for å tilby opplæring og utdanning med mål om å styrke vitenskapelig redelighet og forhindre uredelighet, basert på oppdatert kunnskap innen området. Slik opplæring bør fokusere på god forskning og forskningsledelse, og risikoen for uredelighet. Den bør bygge på reelle situasjoner som forskere kan støte på i ulike stadier av karrieren og i ulike forskningssammenhenger. Dersom det er aktuelt og mulig, bør fagspesifikke ressurser benyttes. Opplæringen bør skreddersys til den enkelte institusjon, og gi forskeren innsikt i de rutiner og verktøy som er tilgjengelige dersom vedkommende skulle befinne seg i en vanskelig situasjon.

Utilstrekkelig veiledning og opplæring tidlig i forskerkarrieren er en risikofaktor for vitenskapelig uredelighet, og veiledere har et særskilt ansvar for å følge opp forskere som er tidlig i karrieren. Det bør imidlertid gis utdanning og opplæring på alle nivåer, ikke bare på PhD-nivå.

§ 3. Å styrke kulturen for forskningsintegritet

Organisasjonskulturen er en av de faktorene som har størst betydning for enkeltpersoners atferd på arbeidsplassen. En sterk redelighetskultur er derfor en sentral forutsetning for ansvarlig forskningspraksis. En redelighetskultur fremhever normer og verdier som er knyttet til redelighet i forskning. Å bygge en sterk redelighetskultur innebærer å dele og konkretisere slike normer, verdier og holdninger, og å vektlegge den verdien de har for organisasjonen, knytte incentivordninger til dem og ha gode rollemodeller. Topp- og mellomledelsen har et ansvar for å sette standarden for hva som er akseptabel atferd, og å

bidra til å spre god vitenskapelig praksis. Ledere på alle nivå må selv opptre som gode rollemodeller. De må arbeide aktivt for, og kommunisere klare forventninger til, forskningsintegritet. Generelt bør ansatte med lang erfaring bidra til å sosialisere yngre kollegaer inn i en god redelighetskultur.

Kortere kontrakter, slik som postdoktorstillinger, er ofte uunngåelige. Imidlertid kan de være til hinder for langsiktig identifisering med organisasjonen, og dermed kunnskap om og overholdelse av organisasjonens verdier og etiske standarder. For kortere, prosjektbaserte stillinger vil prosjektlederens ansvar for at etiske standarder etterleves være avgjørende, siden ansatte med kortere ansettelse ofte ikke er integrert i organisasjonen i samme utstrekning som fast ansatte.

§ 4. Å legge til rette for en åpen dialog

Forskere kan stadig komme opp i nye situasjoner der de utilsiktet møter redelighetsutfordringer. Organisasjoner må sikre at de skaper et sikkert og trygt miljø for forskere til å identifisere og rette opp feil, sørge for hjelpemidler som hjelper dem med å ta riktige avgjørelser og legge til rette for en åpen diskusjon rundt dilemmaer knyttet til forskningsintegritet. Dette vil skape læring, både for den enkelte og for organisasjonen som helhet. Det må også være rom for å utfordre kulturelt etablerte holdninger som kan virke mot sin hensikt sett fra et redelighetsperspektiv. Ved å skape en kultur med åpen dialog kan man bygge broer mellom ulike hierarkiske nivåer. Det er et viktig tiltak for styrking av redelighet og i tillegg støtter det opp om åpenhet, rettferdighet, kollegial atferd og respekt.

§ 5. Fornuftig bruk av incentiver

Indikatorer former systemet gjennom de incentiver de etablerer. Universitetsledelsen bør derfor vedta bestemmelser for ansvarlig forskningsevalueringspraksiser.⁵ Forskningsorganisasjoner har gjerne flere samfunnsoppdrag og det kan virke kontraproduktivt for forskningsintegritet å knytte sterke incentiver til en enkelt ytelsesindikator, for eksempel ved å knytte bonuser til H-indeks eller publikasjonspoeng. Spesifikke metriske mål kan bidra til vitenskapelig uredelighet eller manipulasjon. I stedet bør man derfor vurdere å bruke et bredere utvalg av ytelsesindikatorer, samt evalueringstilnærminger med bredere rammer, for evaluering av enkeltindivider, grupper og institutter. Nasjonale forskningspolitiske beslutningstakere bør på samme måte være klar over den potensielle effekten det kan ha å gjøre finansiering av universiteter sterkt avhengig av et smalt utvalg indikatorer, for eksempel relatert til internasjonale fagfelleverderte publikasjoner eller patenter, siden dette kan manifestere seg nedover som et press på individers integritet.

§ 6. Implementering av rutiner for kvalitetssikring

Ved å vise positiv interesse for forskernes arbeid kan ledere støtte og veilede, og samtidig få bedre informasjon om faktisk vitenskapelig praksis og praktiske dilemmaer. Slik blir de bedre rustet til å gripe inn dersom forskningsintegriteten utfordres. Ledere bør etablere og implementere klare og transparente rutiner for kvalitetssikring for all forskning. Forskningsintegritet bør være en integrert del av universiteters strategier for å forbedre kvalitet i og effekt av forskning.

⁵ Se for eksempel Leiden-manifestet: <http://www.nature.com/news/bibliometrics-the-leiden-manifesto-for-research-metrics-1.17351>

§ 7. Forbedring av arbeidsmiljø og medarbeidertilfredshet

Et godt arbeidsmiljø er assosiert med redusert risiko for vitenskapelig uredelighet.⁶ Dersom ansatte opplever arbeidsmiljøet som godt, og får støttende oppfølging fra ledere og kollegaer, vil dette bidra til å underbygge redelighet i forskningen. Kontinuerlig fokus på å skape et godt arbeidsmiljø bør være en naturlig del av arbeidet for økt forskningsintegritet.

§ 8. Økt åpenhet rundt tilfeller av vitenskapelig uredelighet

Åpenhet er en forutsetning for at en organisasjon skal bli i stand til å lære av sine erfaringer. Dette betyr at organisasjoner bør være åpne rundt saker om bekreftede tilfeller av uredelighet etter at de har blitt gransket, samtidig som lovfestede rettigheter til personvern og beskyttelse av enkeltindividers personopplysninger ivaretas i samsvar med nasjonal og europeisk lovgivning. Organisasjonene bør bidra til å dele praksis og erfaringer i relevante fora.

På lang sikt vil det sannsynligvis være nyttig å gi organisasjoner mandat til å rapportere tilfeller av uredelighet, og til å samarbeide med andre organisasjoner for å samle data om slik atferd. Nasjonale beslutningstakere bør implementere nasjonale rutiner for rapportering for å motvirke institusjonell risiko for at organisasjoner som åpent og i god tro rapporterer om uønsket atferd opplever at de blir straffet, mens organisasjoner som dekker over vitenskapelig uredelighet ikke blir det.

§ 9. Å åpne opp forskningen

Å åpne opp forskningen for et bredt utvalg forskere og interessenter er blitt et stadig viktigere tema i forskningspolitikken, og kan fungere som en måte å styrke redelighet på. Det bør legges til rette for ettersyn av fagfeller gjennom åpen akademisk utveksling, ved å oppfordre til formidling og deling både internt i organisasjonen og i andre akademiske miljøer. Program for åpen vitenskap og rammeverk for åpen deling av data kan, i tillegg til å drive forskningen fremover, legge til rette for gjensidig ettersyn mellom forskere. Forskningsledere på alle nivå bør arbeide henimot å gjøre prosjektene sine, foreløpige resultater og endelige resultater tilgjengelige for offentligheten, potensielle brukere og forskerfellesskapet, slik at det kan legges til rette for en bredere fagfellevurdering og etterprøvbarehet av forskningen. Dette kan gjøres ved at det formidles via organisasjonens egen nettside eller andre etablerte plattformer der forskning deles. Data bør gjøres tilgjengelig, eventuelt etter en henstandsperiode med eksklusiv tilgang kun for organisasjonen som har produsert dataene.

Eventuelle behov for å begrense tilgangen til offentlig finansiert forskning bør være eksplisitt begrunnet. Det kan imidlertid foreligge berettigede grunner for å begrense tilgangen, og et veiledende prinsipp kan være «så åpent som mulig, så lukket som nødvendig». I enkelte tilfeller må datasett forbli konfidensielle, for eksempel av hensyn til personvernet til forskningsdeltagere som potensielt kan identifiseres indirekte, på tross av at personopplysningene er anonymiserte.

⁶ Ref. PRINTEGER survey <https://printeger.eu/wp-content/uploads/2018/02/D4.2.pdf>

§ 10. Implementering av trygge og effektive varslingskanaler

Å varsle om potensielle tilfeller av uredelighet kan skje på ordinært vis via tjenestevei, men dette kan i enkelte tilfeller vise seg vanskelig, for eksempel dersom ledere i organisasjonen er involvert. Alternative rutiner må derfor være på plass, nærmere bestemt en varslingskanal som er kjent, trygg og effektiv. En varslingskanal kan være en e-postkonto eller lignende fysisk eller nettbasert infrastruktur der enkeltpersoner kan rapportere om mulig fusk. Denne kanalen kan brukes av forskere og ledere – eller eksterne samarbeidspartnere – for å varsle om angivelig uredelighet i organisasjonen. Den kan også brukes til å varsle om situasjoner der forskere og ledere selv har blitt utsatt for uakseptabel atferd som bør rapporteres, for eksempel der oppdragsgivere eller andre interessenter har forsøkt å påvirke forskningen på utilbørlig vis. Kanalen bør gis støtte og oppmerksomhet fra øverste hold, og bør kontrolleres årlig, for å vurdere om den blir brukt og hvilke erfaringer brukerne har. Dersom det konkluderes med at den er mangelfull, må korrigerende tiltak iverksettes for å sikre at kanalen fungerer slik den er tiltenkt. Nasjonale beslutningstakere bør vurdere å implementere forskrifter som gir offentlige myndigheter anledning til å følge opp at organisatoriske rutiner for varsling og håndtering av påstått uredelighet er tilfredsstillende.⁷

Varslere skal beskyttes. Rettighetene og pliktene til varslere må være tydelige, og publisert på nettsidene til den enkelte organisasjon. Før de fremsetter påstanden bør varslere ha mulighet til å søke råd hos en person med et eget ansvar for dette.

§ 11. Beskyttelse av personer som beskyldes for uredelighet

Forskere som beskyldes for vitenskapelig uredelighet er uskyldige inntil det motsatte er bevist. Deres personvern må ivaretas gjennom hele granskingsprosessen, i samsvar med gjeldende lovbestemmelser. I saker der en forsker blir frifunnet fra påstander om fusk, må det iverksettes egnede tiltak for å sikre at navnet og ryktet til vedkommende ikke skades, eller blir reetablert. Siden selv grunnløse klager kan være til skade for en forsker må det gjøres klart at grunnløse og ondsinnede påstander om fusk i seg selv utgjør et brudd med forskningsintegritet.

§ 12. Etablering av et redelighetsutvalg og utnevning av et redelighetsombud

Det bør finnes et redelighetsutvalg enten på institusjonsnivå eller på nasjonalt nivå.

Alle forskningsorganisasjoner bør også ha et redelighetsombud. Denne funksjonen bør gis tilstrekkelige ressurser, være godt kjent i organisasjonen, og det bør være lav terskel for å kontakte denne personen. Forskere som opplever dilemmaer knyttet til forskningsintegritet eller som har kommet i en redelighetsrelatert konflikt, bør ha mulighet til å diskutere saken med ombudet helt konfidensielt.

Ombudsfunksjonen bør være klart adskilt fra et formelt redelighetsutvalg, slik at det er klart for forskere at å kontakte ombudet ikke medfører en formell registrering av en sak i komiteen. Rollen til ombudet kan omfatte ansvar for en kontinuerlig vurdering av status på redelighet i organisasjonen, og å komme med anbefalinger knyttet til bestemmelser og handlingsplaner for å styrke arbeidet med redelighet.

⁷ For eksempel må alle offentlige forskningsorganisasjoner i Finland signere de nasjonale, etiske retningslinjene TENK «Responsible conduct of research and procedures for handling allegations of misconduct in Finland», <http://www.tenk.fi/en/responsible-conduct-of-research>

§ 13. Tydeliggjøring av gjeldende standarder for forskningsintegritet

Forskere er ofte medlemmer av fagspesifikke organisasjoner som har egne retningslinjer knyttet til redelighet. Disse kan avvike noe fra organisasjonens egne retningslinjer. Forskere kan også være deltagere i tverrfaglige og multinasjonale prosjekter og nettverk, på tvers av organisasjoner, der det er ulike standarder knyttet til redelighet i forskning, for eksempel med hensyn til forfatterskap.

Organisasjoner må være klar over potensielt motstridende standarder, og ha på plass en policy for hvordan dette skal håndteres. Prosjektledere må forsøke å spesifisere hvilke retningslinjer som skal gjelde for prosjektet helt fra starten, fortrinnsvis ved å definere dem gjennom en samarbeidsavtale. De valgte standardene må være velbegrunnede og vise til allment aksepterte retningslinjer for forskningsintegritet. En slik samarbeidsavtale bør også spesifisere hvordan påstander om uredelighet vil bli håndtert i et prosjekt med flere organisasjoner.⁸

Finansiering: Studien ble finansiert av Horizon 2020, med tilskuddsnummer 665926.

Open Access Artikkelen er distribuert i henhold til vilkårene til Creative Commons Navngivelse 4.0 Internasjonal License (<http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>), som tillater ubegrenset bruk, distribusjon og kopiering i et hvilket som helst medium, forutsatt at opprinnelig(e) forfatter(e) og kilden krediteres, at det oppgis lenke til Creative Commons-lisensen samt at det angis om endringer har blitt gjort.

⁸ Se også standardteksten til OECD: <https://www.oecd.org/sti/sci-tech/42770261.pdf>

Vedlegg 1, signatarer

Panelmedlemmer

Barend van der Meulen, Professor ved Universitetet i Leiden, leder av Science Systems Assessment ved Rathenau-instituttet, og leder for redelighetsutvalget ved Universitetet i Wageningen, Nederland

Bert Heinrichs, Professor i anvendt etikk, Universitetet i Bonn, Tyskland

Carlo Casonato, Professor i bio-jus ved Universitetet i Trento og visepresident i Human Ethics Committee, Italia

Frank O. Anthun, spesialrådgiver, Forskerforbundet, Norge

Giles Birchley, Senior Research Associate, Surgical Innovation and Bioethics, Universitetet i Bristol, Storbritannia

Gloria González Fuster, Research professor ved Vrije Universiteit Brussels, Belgia

Henriette Bout, Senior advisor ved Integrity Agency of the municipality of Amsterdam, Nederland; Lecturer Professional ethics and Philosophy of Science ved Universitetet i Amsterdam, Nederland; PhD-kandidat ved Nyenrode Business Universiteit, Nederland

Inge Lerouge, Research Integrity & Ethics Coordinator ved the Research Policy Unit, KU Leuven, Belgia

Ingrid Jacobsen, seniorrådgiver og sekretær for forskningsetisk utvalg, OsloMet – storbyuniversitetet (tidl. Høgskolen i Oslo og Akershus), Norge

Jacques Janssen, Confidential Advisor on Academic Integrity, Radboud Universitetet Nijmegen, Professor Emeritus I Psychology of Culture and Religion, Radboud Universitetet Nijmegen, Nederland

Krista Varantola, Professor Emerita og styremedlem All European Academies, Finland

Margit Sutrop, Professor for Practical Philosophy, leder av Centre for Ethics, dekan for Faculty of Arts and Humanities ved Universitetet i Tartu, Estland

Marta Tazewell, Research Associate for CAP and ProtecT Trials Data Management, Universitetet i Bristol, Storbritannia

Sarah de Rijcke, Professor vise-direktør, Leiden Universitet, Nederland

Sharon Bailey, Leder av EARMA – European Association for Research Managers and Administrators, Irland

Thomas Saretzki, University Professor for Political Theory and Public Policy ved Leuphania-universitetet i Lüneburg, Tyskland

Sekretariatsmedlemmer

Ellen-Marie Forsberg, Forsker I, forskningssjef, Arbeidsforskningsinstituttet, OsloMet – storbyuniversitetet (tidl. Høgskolen i Oslo og Akershus), Norge

Hub Zwart, Professor; Director of Education ved Institute for Science, Innovation & Society (ISIS); leder av Department of Philosophy and Science Studies; vitenskapelig direktør ved Centre for Society and the Life Sciences (CSG); koordinator for PRINTEGER-prosjektet; alt ved Radboud Universitetet Nijmegen, Nederland

Knut Jørgen Vie, stipendiat PRINTEGER-prosjektet, Arbeidsforskningsinstituttet, OsloMet – storbyuniversitetet (tidl. Høgskolen i Oslo og Akershus), Norge

Matthias Kaiser, Professor, instituttleder, senterleder ved Senter for vitenskapsteori, Universitetet i Bergen, Norge

Mira Zöller, International Office, Universitetet i Bonn, Tyskland

Serge Horbach, PhD-student, Institute for Philosophy and Science Studies, Radboud Universitetet Nijmegen og Centre for science and technology studies, Leiden Universitet, Nederland

Vedlegg 2, kontaktinformasjon

Ellen-Marie Forsberg, Ellenmarie.forsberg@oslomet.no

Frank O. Anthun, Frank.Anthun@forskerforbundet.no

Sharon Bailey, sharon.bailey@ucd.ie

Giles Birchley, Giles.Birchley@bristol.ac.uk

Henriette Bout, h.bout@conscience.nl

Carlo Casonato, carlo.casonato@unitn.it

Gloria González Fuster, Gloria.Gonzalez.Fuster@vub.be

Bert Heinrichs, heinrichs@iwe.uni-bonn.de

Serge Horbach, s.horbach@science.ru.nl

Ingrid Skjæggestad Jacobsen, Ingrid.Jacobsen@oslomet.no

Jacques Janssen, j.a.janssen@psych.ru.nl

Matthias Kaiser, Matthias.Kaiser@uib.no

Inge Lerouge, inge.lerouge@kuleuven.be

Barend van der Meulen, b.vandermeulen@rathenau.nl

Sarah de Rijcke, s.de.rijcke@cwts.leidenuniv.nl

Thomas Saretzki, thomas.saretzki@leuphana.de

Margit Sutrop, margit.sutrop@ut.ee

Marta Tazewell, Marta.Tazewell@bristol.ac.uk

Krista Varantola, krista.varantola@uta.fi

Knut Jørgen Vie, Knutjorgen.Vie@afi.hioa.no

Hub Zwart H.Zwart@science.ru.nl

Mira Zöller mzoeller@uni-bonn.de